

Gebroken arm en Covid

Op woensdagmiddag hebben onze kinderen altijd les op de Nederlandse school. Het draait daar helemaal om de Nederlandse taal. Lezen schrijven, spreken en spelling. En natuurlijk andere Nederlandse kinderen ontmoeten. Bijvoorbeeld om lekker met elkaar te voetballen in de pauze. Marcos was ook aan het voetballen, maar ging op een gegeven moment onderuit. En voor hij het wist stond er iemand anders op zijn pols. We gingen gauw naar het ziekenhuis en zijn arm bleek te

zijn gebroken, net iets boven zijn pols. De arts zette het met de handrecht. Maar na tien dagen was dat niet mooi aan elkaar gegroeid, dus toen werd Marcos alsnog geopereerd. Inmiddels is het gips er weer af en hij probeert zijn arm weer zoveel mogelijk te gebruiken.

Kortgeleden is er in Costa Rica een nieuwe president aangetreden. Eén van zijn eerste besluiten was het niet meer verplicht stellen van de mondkapjes. Over het algemeen zijn de men-

sen hier vrij voorzichtig, dus velen gaan er alsnog mee door. Op dit moment is er hier sprake van een vijfde golf. Op een keer moesten we Juan na een uurtje school ophalen, omdat hij nogal hoofdpijn had. Toen we een zelftestje deden, bleek hij positief. We gaven het door en mochten de andere kinderen ook ophalen. We hebben allemaal in meer of mindere mate meegedaan met de vijfde golf. Behalve wat vermoeidheid zijn we allemaal gelukkig weer beter.

Inhoud

Gebroken arm - Covid	1
Nederlands bezoek	2
Retraite	3
Zuiden van Costa Rica	3
Gebedspunten	4

Nederlands bezoek

Eind april kregen we twee mensen uit Nederland op bezoek: Leantine Dekker en Christiaan Trommel van de HGJB. De HGJB heeft namelijk het plan opgevat om het werk van de GZB in Costa Rica met een grote actie te gaan steunen. Iets waar we enorm dankbaar voor zijn.

Om publiciteit te kunnen maken, kwamen deze twee mensen dus naar Costa Rica. Met elkaar hebben we nagedacht over het verhaal waarmee ze graag terug zouden komen in Nederland. Een verhaal met meerdere kanten. Om te beginnen met het prachtige land dat Costa Rica is. De natuur, de landschappen, prachtige uitzichten. Maar ook close-ups van allerlei dieren, van krokodillen tot allerlei vogels, eekhoorns en leguanen. Een paradijselijk mooi land. Maar ook allerlei dingen die daarmee in stevig contrast staan. Dingen die vaak minder bekend zijn over Costa Rica. Zo was het bijvoorbeeld heel indrukwekkend om een aantal dames in een afkickcentrum voor vrouwen van Fundación Génesis te interviewen. Verhalen met veel rafelranden. Alcohol en drugsgebruik dat soms al begon voor deze vrouwen tie-

ner waren. En alle leed daar omheen van misbruik, geweld en onrecht.

Samen zijn we ook geweest op de plekken waar Claudia en Kees werken. Toen we bij Casa Esperanza (Huis van Hoop, een plek waar kankerpatiënten van het platteland mogen wonen tijdens hun verblijf in de hoofdstad) waren, vertelde de hoofdpredikant van de kerk achter Fundación Génesis meer over zijn motivatie om als kerk dienstbaar aanwezig te zijn in de samenleving.

“Als mensen vragen of dit ook een project van de kerk is, zeg ik altijd: nee, dit is de kerk.” Het gaat om “kerk zijn”, niet in de eerste plaats om “naar de kerk gaan”. Op een andere keer gingen we naar de wijk La Tabla. Bella Flor (zie de foto van haar samen met Leantine) was daar net bezig met een machete om de bomen en struiken rondom de speeltuin wat korter te maken, om zo te voorkomen dat kinderen uit het zicht zouden kunnen verdwijnen, wat weer risico's met zich mee zou kunnen brengen. We mochten meteen meedoen (zie de foto van Christiaan met machete).

Samen zijn we ook een keer naar een kleinere kerk op het platteland gegaan. De kerk kreeg een cursus van het programma “Una Iglesia al Servicio” over diaconaat. Het was boeiend om te zien, dat de kerk op het platteland weer op een andere manier diaconaal betrokken kan zijn dan bijvoorbeeld op het platteland. Vaak kleinschaliger, niet met grote projecten, maar met kleine initiatieven om bijvoorbeeld aandacht aan kinderen te kunnen geven.

Het leek ons vooral mooi als het verhaal dat terug zou komen ook een soort spiegel voor de kerk in Nederland zou kunnen zijn. Niet alleen maar een vraag om financiële hulp, maar ook de vraag: hoe proberen we eigenlijk in Nederland als kerk iets zichtbaar te maken van het Koninkrijk van God? We hebben in korte tijd samen heel veel kunnen zien. Er is veel foto- en videomateriaal opgenomen. Het belooft heel interessant te worden!

Retraite

Bij de GZB is het de gewoonte om eens in de twee jaar een retraite te houden met alle werkers in een bepaalde regio. Begin april was de regio Latijns Amerika aan de beurt. Samen met mensen die werken in Chili, Colombia, Cuba, Nicaragua en Peru. De vorige keer gingen we naar Medellin in Colombia, dit keer kwam iedereen naar Costa Rica. Samen dachten we na over het thema "thuis zijn". Verschillende mensen en gezinnen zaten of zitten aan

het einde van hun uitzending, dus daarbij gaan de gedachten ook aan hun terugkeer. Maar net zo goed kun je denken aan het thuis zijn in een andere cultuur. Kees' collega Juan Carlos kwam ook een keer langs om wat te delen rondom dit thema. Hij is afkomstig uit Colombia en deelde zijn eigen ervaring van al meer dan 20 jaar in Costa Rica te zijn. Het idee dat je in het Koninkrijk een nieuwe familie krijgt. In die zin helpt de kerk

enorm om waar dan ook ter wereld thuis te kunnen zijn. Ook al ben je anders, spreek je een andere taal, heb je een andere cultuur en andere gewoonten, je bent onderdeel van die grote familie.

Het was goed om een tijd te hebben om met elkaar ervaringen uit te wisselen van ons werk en leven in Latijns Amerika en van elkaar te kunnen leren.

In het zuiden van Costa Rica

Met het programma "Una Iglesia al Servicio" zijn we al bij heel wat kerken over de vloer geweest. Zo zijn we ook al even in contact met het kerkgenootschap "Asambleas de Dios" (Assemblies of God). Dit kerkgenootschap is georganiseerd in verschillende zones. Een zone is een soort classis. Een contactpersoon in het zuiden nodigde ons uit om een intensieve cursus op een zaterdag rondom het thema diaconaat te geven in Ciudad Neily, een stad op een kwartier afstand van de Panamese grens. Aan kerken van heel de zone had hij doorgegeven dat we zouden komen. In dit deel van het land is er weinig te doen op het gebied van toerusting voor kerken. Daarom werd deze kans door

velen met beide handen aangegrepen.

Normaalgesproken werken we veel in groepjes met de studenten, maar deze keer waren er zoveel mensen dat dat anders moest. Met een draadloze microfoon vroegen we reacties vanuit de zaal. Er werd goed meegedaan. Aan het einde van de bijeenkomst kreeg iedere aanwezige een certificaat van deelna-

me. We hadden wel 99 certificaten nodig! De jongste die een certificaat kreeg was een meisje die van het begin tot het eind erbij was. Over inclusief kerkzijn gesproken...

Gebedspunten

We willen een aantal punten van gebed en dank met jullie delen. Doet u ook mee?

- We danken dat we gezond zijn. Juist dingen als de gebroken arm van Marcos en de Covid (zie pagina 1) laten zien dat dat niet vanzelfsprekend is. Iets simpels als vrij ademen is iets om dankbaar voor te zijn. We bidden ook om gezondheid en kracht voor de komende tijd.
- We danken voor het bezoek van de mensen van de HGJB, de goede tijd die we met elkaar hadden en de steun die ze willen geven aan ons werk in Costa Rica (zie pagina 2). We bidden dat hun werk zal helpen om betrokkenheid te creëren in Nederland. En ook dat het gaat lukken om met de verhalen uit Costa Rica ook inspiratie te geven aan de kerk in Nederland.
- We danken voor de retraite met onze collega's van de GZB (zie pagina 3). We bidden voor de collega's voor wie inmiddels hun uitzending geëindigd is of binnenkort zullen stoppen. Dat ze zich in Nederland weer thuis zullen voelen. Iets wat niet altijd automatisch het geval is, als je een tijd in een andere cultuur hebt geleefd. We bidden ook voor onze collega's die voorlopig nog blijven op de plaats waar ze zijn uitgezonden, dat ze daar veel zullen kunnen betekenen voor anderen.
- We danken voor de groeiende belangstelling voor het programma "Una Iglesia al Servicio" (zie pagina 3). We bidden ook in het bijzonder voor het team dat na ons vertrek dit werk zal voortzetten. We zijn nog op zoek naar een extra persoon om het team te komen versterken, zodat ook in de toekomst het programma op verschillende schouders rust. Juist toen we Covid hadden, zagen we hoe goed het was om niet alleen te werken, en dat de dingen ook doorgaan als één van de twee ziek is.

LEEF MEE, BID MEE EN GEEF MEE!

Heb jij ook het verlangen om de liefde van God te delen? Samen kunnen we het Evangelie delen, in woorden en daden. Wij als zendingswerkers door te gaan, jij door financieel bij te dragen. En vooral door voor ons te bidden en met ons mee te leven.

Als Zendingsmaatje ben je onderdeel van het wereldwijde zendingswerk van de GZB.

DOE JE MEE?
Meld je dan nu aan via www.zendingsmaatje.nl

zendingsmaatje.nl
een initiatief van de GZB

GZB

Postbus 28
3970 AA Driebergen
0343-512444
info@gzb.nl
www.gzb.nl

U kunt een gift overmaken
naar IBAN

NL91INGB0690762445

o.v.v.

TFC Kees en Claudia Geluk

Colofon

Kees en Claudia Geluk zijn met hun vier kinderen uitgezonden uit wijk-gemeente de Dorpskerk van de Protestantse Kerk te De Bilt in samenwerking met de GZB. Ze houden zich bezig met theologisch onderwijs en zetten zich in voor mensen in de marge in Costa Rica. De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze rondzendbrief.

Website:
Facebook:
[gelukpuravida](https://www.facebook.com/gelukpuravida)
Email Kees:
Email Claudia:
Email TFC:

www.gzb.nl/puravida

www.facebook.com/

keesgeluk@hotmail.com

ninoskasolis@hotmail.com

tfcgeluk@dorpskerkdebilt.nl

